

عنوان مقاله:

اثربخشی امید درمانی گروهی بر تعلل ورزی تحصیلی و خودتنظیمی در یادگیری دانش آموزان دختر دوره دوم متوسطه

محل انتشار:

مجله مطالعات روانشناسی تربیتی، دوره 17، شماره 39 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

نرگس هاشمی زاده نهی - دانشجوی دکتری روانشناسی تربیتی، واحد بجنورد، دانشگاه آزاد اسلامی، بجنورد، ایران.

محمود جاجرمی - استادیار گروه روانشناسی، واحد بجنورد، دانشگاه آزاد اسلامی، بجنورد، ایران

حسین مهدیان - استادیار گروه روانشناسی، واحد بجنورد، دانشگاه آزاد اسلامی، بجنورد، ایران.

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر باهدف اثربخشی امید درمانی گروهی بر تعلل ورزی تحصیلی و خودتنظیمی در یادگیری دانش آموزان دختر دوره دوم متوسطه اجرا شد. طرح پژوهش نیمه آزمایشی با پیش آزمون، پس آزمون و گروه کنترل بود. جامعه آماری این پژوهش کلیه دانش آموزان دختر متوسطه دوره دوم شهر مشهد به تعداد تقریباً ۱۱۰۰۰ نفر در سال تحصیلی ۱۳۹۸-۱۳۹۷ بوده است. شرکت کنندگان در پژوهش، شامل ۳۰ نفر دانش آموز به روش نمونه گیری تصادفی خوشه ای چندمرحله ای، انتخاب و به طور تصادفی در دو گروه (هر گروه ۱۵ نفر) جایگزین شدند. گروه آزمایشی در ۸ جلسه گروهی به صورت ۲ جلسه در هفته، هر جلسه ۹۰ دقیقه تحت آموزش با استفاده از برنامه امید درمانی اسنایدر (۲۰۰۰، به نقل از بهاری، ۱۳۹۳) قرار گرفتند. هر دو گروه پرسشنامه های مقیاس ارزیابی تعلل ورزی تحصیلی سولومون و راثلوم (۱۹۸۴) و راهبردهای خودتنظیمی در یادگیری پنتریچ و دی گروت (۱۹۹۰) را به عنوان پیش آزمون، پس آزمون و پیگیری یک ماهه تکمیل کردند. داده ها با روش تحلیل واریانس با طرح اندازه گیری مکرر تحلیل شدند، بر اساس یافته های این پژوهش بین گروه آزمایش و کنترل در متغیرهای تعلل ورزی تحصیلی و خودتنظیمی یادگیری، تفاوت معنی داری ($p < 0/05$) وجود داشت؛ بنابراین، می توان نتیجه گرفت که مدارس با به کارگیری مداخله امید درمانی می توانند موجبات کاهش تعلل ورزی و افزایش خودتنظیمی یادگیری دانش آموزان را فراهم نمایند تا از این طریق دانش آموزان به موفقیت تحصیلی دست یابند.

کلمات کلیدی:

امید درمانی، تعلل ورزی تحصیلی، خودتنظیمی یادگیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1465922>

